

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobce: **VODÁRENSKÁ AKCIOVÁ SPOLEČNOST, a.s.**
sídlem Soběšická 820/156, Brno
zastoupen Mgr. Markem Vojáčkem, advokátem
sídlem Na Florenci 2116/15, Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**
sídlem Těšnov 17, Praha

za účasti: **obec Bítovčice**
sídlem Bítovčice 124
zastoupena Mgr. Petrem Šmídem, advokátem
sídlem Dvořákova 1927/5, Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.1.2020, č.j. 63224/2019-MZE-15111, sp.zn. 56VH22661/2019-15111,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 30.1.2020, č.j. 63224/2019-MZE-15111, sp.zn. 56VH22661/2019-15111, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč k rukám
Mgr. Marka Vojáčka, advokáta, sídlem Na Florenci 2116/15, Praha, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce podanou žalobou brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.1.2020, č.j. 63224/2019-MZE-15111, sp.zn. 56VH22661/2019-15111, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina, odboru životního prostředí a zemědělství (dále jen „krajský úřad“), ze dne 16. 10. 2019, č. j. KUJI 78734/2019, sp.zn. OŽPZ 1466/2019 BI-7, kterým krajský úřad podle § 6 odst. 7 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (dále jen „zákon č. 274/2001 Sb.“), rozhodl tak, že zrušil povolení žalobce k provozování části majetku „vodovod Bítovčice“ (identifikační číslo majetkové evidence, dále jen „IČME“, 6105-604909-48460915-1/1), které bylo žalobci uděleno rozhodnutím krajského úřadu ze dne 3.5.2004, č.j. KUJI 6705/2004 OLVHZ, sp.zn. KUJIP007JD81, ve znění navazujících rozhodnutí; důvodem pro zrušení povolení k provozování části vodohospodářského majetku je skutečnost, že vlastníkem majetku, pro který je povolení rušeno, je obec Bítovčice (dále též „osoba zúčastněná na řízení“).
2. Ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí krajský úřad uvedl, že povolení k provozování ruší k části majetku, kterou vyčlenil z majetku IČME 6105-604909-48460915-1/1, konkrétně jde o 3 542 metrů vodovodu (místní infrastrukturní majetek uvedený v dohodě o převodu movitého majetku ze dne 30.12.1996); jde o vodovodní řad označený v situaci (mapce) - schéma vodovodu v Bítovčicích - červenou barvou, která je nedílnou součástí prvostupňového rozhodnutí.
3. Výrokem II. prvostupňového rozhodnutí krajský úřad odložil vykonatelnost rozhodnutí ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o povolení k provozování výše uvedeného majetku pro nového provozovatele.

I. Shrnutí žalobní argumentace

4. Žalobce namítá nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Pro zrušení povolení žalobce provozovat vodovod nebyly splněny podmínky dle § 6 odst. 7 zákona č. 274/2001 Sb.; žalobce prokázal, že má s vlastníkem vodovodu uzavřenou platnou smlouvu o provozu vodovodů a kanalizací, o nájmu vodovodů a kanalizací, o správě a rozvoji majetku vodovodů a kanalizací pro veřejnou potřebu ze dne 17.12.1996, ve znění pozdějších dodatků (dále jen „provozní smlouva“), která trvá minimálně do 31.12.2020. Žalovaný se podle žalobce přezkoumatelným způsobem nevypořádal s otázkou vlastnického práva k danému vodohospodářskému majetku, když dovodil, že vlastníkem je osoba zúčastněná na řízení.
5. Žalobce v odvolání uvedl konkrétní odůvodněné námitky, že vlastníkem je Svaz vodovodů a kanalizací Jihlavsko (dále jen „Svaz“), který majetek nabyt bezúplatným převodem od osoby zúčastněné na řízení. Správní orgány posoudily otázku vlastnictví v rozporu

s rozhodnutím Krajského úřadu kraje Vysočina, oddělení ostatních správních činností, ze dne 10.5.2019, č.j. KUJI 36591/2019, sp. zn. OOSČ 659/2018 OOSC/22, o předání majetku.

6. Podle žalobce je vodovod majetkem vloženým do vlastnictví Svazu před rokem 2001 a ve smyslu stanov Svazu se jedná o majetek v jeho výlučném vlastnictví. Vlastnické právo k němu lze převést na osobu zúčastněnou na řízení smlouvou, případně rozhodnutím příslušného orgánu veřejné moci nahrazujícím projev vůle; k tomu dosud nedošlo.
7. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí neuznává převod majetku na Svaz smlouvou ze dne 30.12.1996 s tím, že byla podepsána pouze starostou a nebyla odsouhlasena zastupitelstvem, tak k tomuto závěru podle žalobce ve spisu chybí jakýkoli důkaz. Také pokud jde o protokol o předání majetku ze dne 16.5.2019, kterým Svaz formálně dostal povinnosti předat majetek dle rozhodnutí o předání majetku ze dne 10.5.2019, č.j. KUJI 36591/2019, sp.zn. OOSČ 659/2018 OOSC/22, tak z něj plyne, že k předání došlo pouze z důvodu formálního naplnění výroku I. tohoto rozhodnutí; nabytí vlastnického práva předáním český právní řád nezná. I podle rozhodnutí o předání majetku je k převodu vlastnického práva ze Svazu na obec Bítovčice nutné předchozí uzavření smlouvy o převodu.
8. Podle žalobce i v případě, že by byla vlastníkem vodovodu obec Bítovčice, nebyly by splněny podmínky pro postup dle § 6 odst. 7 zákona č. 274/2001 Sb. Žalobce má uzavřenou platnou provozní smlouvu jak se Svazem, tak s obcí, pokud se stala vlastníkem vodovodu. Podle žalobce se totiž nabyvatel majetku v případě změny vlastnictví pronajaté věci stane ze zákona stranou provozní smlouvy ve vztahu k tomuto majetku a dochází k přechodu práv a povinností pronajímatele. K tomu žalobce odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22.2.2017, č.j. 70 Co 104/2016-278, a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26.9.2018, č. j. 26 Cdo 4497/2017-337.
9. Také případné odstoupení osoby zúčastněné na řízení od provozní smlouvy nemohlo být učiněno platně. Osoba zúčastněná na řízení se pokusila od provozní smlouvy odstoupit v roce 2018. Pokud by vlastnické právo k vodovodu přešlo na osobu zúčastněnou na řízení ze Svazu v roce 2019 předáním, nemohla by v roce 2018 platně odstoupit od provozní smlouvy pro neplacení nájemného, neboť tou dobou neexistovala povinnost žalobce platit nájemné osobě zúčastněné na řízení (obci), neboť nebyla v té době v postavení pronajímatele vodovodu; uvedený žalobce namítal již v odvolání, avšak žalovaný se s touto argumentací v napadeném rozhodnutí nijak nevypořádal. Žalobce nájemné vždy platil a stále platí řádně a včas, a to způsobem upraveným v čl. 3 provozní smlouvy.
10. Žalovaný podle žalobce nezdůvodnil, proč nemají skutečnosti a důkazy předložené žalobcem vliv na právní závěr v dané věci.
11. Na své argumentaci žalobce setrval v podané replice a s ohledem na výše uvedené navrhl, aby zdejší soud napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí krajského úřadu zrušil. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

12. Žalovaný se žalobou nesouhlasí, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Věcně setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí a navrhuje zamítnutí žaloby. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí vyjádření osoby zúčastněné na řízení

13. Osoba zúčastněná na řízení k podané žalobě s odkazem na rozhodnutí o předání majetku ze dne 10.5.2019, č.j. KUJI 36591/2019, sp.zn. OOSČ 659/2018 OOSC/22, uvádí, že je vlastníkem předmětného majetku; zasláním protokolu Svazu o předání majetku ze dne 16.5.2019 došlo k obnovení vlastnického práva osoby zúčastněné na řízení v plném rozsahu s tím, že v průběhu členství jí náleželo vlastnictví holé. Osoba zúčastněná na řízení dále uvádí, že není se žalobcem v žádném smluvním vztahu, vystoupením ze Svazu nenastoupila namísto Svazu do provozní smlouvy; od provozní smlouvy odstoupila z opatrnosti pro neplacení dlužného nájemného.

IV. Posouzení věci

14. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
15. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
16. V posuzované věci není sporu o tom, že obec Bítovčice ukončila své členství ve Svazu ke dni 1.1.2015. Sporné je splnění zákonných podmínek pro zrušení povolení k provozování části vodohospodářského majetku podle § 6 odst. 7 zákona č. 274/2001 Sb. z důvodu nesplnění podmínek podle § 6 odst. 2 písm. b) zákona č. 274/2001 Sb. a s tím související otázka, zda osoba zúčastněná na řízení je, resp. zda se po vystoupení ze Svazu stala, vlastníkem dotčené části vodovodu Bítovčice a zda tak na ni mohla přejít práva a povinnosti z provozní smlouvy.
17. Podle § 6 odst. 2 písm. b) zákona č. 274/2001 Sb. vydá krajský úřad povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace jen osobě, která je vlastníkem vodovodu nebo kanalizace nebo s vlastníkem vodovodu nebo kanalizace uzavřela smlouvu, která ji opravňuje vodovod nebo kanalizaci provozovat; v případě, že vodovod nebo kanalizace provozně souvisí s vodovody nebo kanalizacemi jiných vlastníků, musí být doloženo, že s nimi má vlastník uzavřenou písemnou dohodu podle § 8 odst. 3 tohoto zákona.
18. Podle § 6 odst. 7 zákona č. 274/2001 Sb. zruší krajský úřad rozhodnutím povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace v případě, že provozovatel již nesplňuje podmínky pro vydání povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace uvedené v odstavci 2 písm. a), b) nebo c). O zrušení povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace krajský úřad neprodleně informuje ministerstvo.
19. Podle § 160 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), mohou veřejnoprávní korporace, jiné právnické osoby zřízené zákonem a právnické a fyzické

osoby, pokud vykonávají zákonem nebo na základě zákona svěřenou působnost v oblasti veřejné správy, za účelem plnění svých úkolů vzájemně uzavírat veřejnoprávní smlouvy.

20. Podle § 49 odst. 1 a 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (dále jen „zákon o obcích“), mají obce právo být členy dobrovolného svazku obcí za účelem ochrany a prosazování svých společných zájmů. Obce mohou vytvářet svazky obcí, jakož i vstupovat do svazků obcí již vytvořených. Členy svazku obcí mohou být jen obce.
21. Podle § 50 odst. 2 zákona o obcích jsou přílohou smlouvy o vytvoření svazku obcí jeho stanovy, v nichž musí být uvedeno název a sídlo členů svazku obcí, název a sídlo svazku obcí a předmět jeho činnosti, orgány svazku obcí, způsob jejich ustavování, jejich působnost a způsob jejich rozhodování včetně určení nejméně tříčlenného orgánu svazku obcí, který schvaluje účetní závěrku svazku obcí sestavenou k rozvahovému dni podle zákona o účetnictví, majetek členů svazku obcí, který vkládají do svazku obcí, zdroje příjmů svazku obcí, práva a povinnosti členů svazku obcí, způsob rozdělení zisku a podíl členů na úhradě ztráty svazku obcí, podmínky přistoupení ke svazku obcí a vystoupení z něj, včetně vypořádání majetkového podílu, obsah a rozsah kontroly svazku obcí obcemi, které svazek obcí vytvořily.
22. Podle čl. 8.1 stanov Svazu hospodář svazek s vodohospodářským majetkem, ke kterému nabyl vlastnické právo do 31.12.2000, a s majetkem, který získal svou vlastní činností po 31.12.2000. Dále hospodář s majetkem, který ze svého majetku vložily do svazku jeho členské obce podle stanov svazku po 31.12.2000 v souladu s ustanovením § 38 zákona č. 250/2000 Sb. a § 85 zákona č. 128/2000 Sb. v platném znění.
23. Podle čl. 8.4 stanov Svazu vede svazek odděleně evidenci majetku sloužícího k zásobování vodou, odvádění a čištění odpadních vod (dále jen infrastrukturní majetek). Evidence je vedena podle níže uvedených skupin majetku a jednotlivých členských obcí:
 - a) majetek nabytý do vlastnictví do 31.12.2000:
 - majetek získaný na základě Dohody o bezúplatném převodu majetku mezi svazkem a Fondem národního majetku Praha
 - majetek získaný na základě převodů podle zák. č. 92/1991 Sb. a č. 171/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů
 - převodem od obcí podle § 20a odst. 3 zákona č. 367/1990 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů
 - majetek získaný na základě darovacích, kupních či jiných smluv o převodu vlastnického práva
 - majetek nabytý vlastní činností
 - b) majetek nabytý svou vlastní činností po 31.12.2000 (§ 38 zákona č. 250/2000 Sb.)
 - c) majetek, který do hospodaření svazku vložily ze svého vlastního majetku členské obce po 31.12.2000 a který zůstává ve vlastnictví těchto obcí podle ustanovení § 38 zákona č. 250/2000 Sb.
 - d) infrastrukturní majetek svazku se dále dělí na:
 - společný infrastrukturní majetek, uvedený v příloze č. 2 těchto stanov dle stavu ke dni 31.10.2001, který bude průběžně aktualizovaný způsobem uvedeným v čl. 18 stanov. Příloha č. 2 je nedílnou součástí těchto stanov.
 - místní infrastrukturní majetek, tj. takový, který slouží pouze jedné obci

24. Podle čl. 8.5 stanov Svazu svazek hospodaří s majetkem, ke kterému nabyl a nabude vlastnické právo a dále s majetkem, který členské obce z vlastního majetku vložily do svazku a do hospodaření svazku. Majetek vložený obcí do hospodaření svazku zůstává ve vlastnictví obce. Vložením majetku obcí do hospodaření svazku přecházejí na svazek veškerá práva s výhradou majetkových práv, která jsou vyhrazena dle § 85 zákona o obcích zastupitelstvu obce. Rozsah majetkových práv přenesených na svazek bude specifikován ve smlouvě o vkladu majetku do hospodaření.
25. Podle čl. 8.7 stanov Svazu v případě, že majetek svazek neprovozuje sám, uzavírá ke splnění povinností dle čl. 8.6 stanov, v souladu s ustanoveními zákona o zadávání veřejných zakázek v platném znění, zejména na:
- nájem a provozování vodárenských a kanalizačních zařízení s tím, kdo vlastní oprávnění dle platných předpisů
 - projektovou přípravu a zabezpečení staveb vodárenských a kanalizačních zařízení a ČOV s tím, kdo vlastní příslušné oprávnění k této činnosti
 - zajištění inženýrsko-investorské činnosti, stavební dozor, právní pomoc, vedení účetnictví, daňové poradenství a smlouvy na výkon jiných činností.
26. Podle čl. 12.4 písm. a) stanov Svazu může obec ze svazku vystoupit podle projevu své vůle na základě rozhodnutí zastupitelstva obce, které bude doručeno předsednictvu do 14 dnů od rozhodnutí zastupitelstva; písemné oznámení musí být doručeno nejpozději do 30.6. (včetně) kalendářního roku. Členství může být ukončeno nejdříve k 1.1. následujícího kalendářního roku. Smlouvy o finančním vypořádání mezi vystupující obcí a svazkem musí být vypořádány nejpozději do 1 měsíce ode dne zániku členství. Pokud nedojde k uzavření smluv o majetkovém vypořádání v daném termínu z důvodů na straně vystupující obce, zaplatí obec smluvní pokutu ve výši ročního členského příspěvku pro příslušný rok. Pokud nedojde k uzavření smluv z důvodů ze strany svazku, je svazek povinen plnit povinnosti dané stanovami tak, jako by byla vystupující obec právoplatným členem svazku. Stejná ustanovení platí i při vyloučení obce ze svazku valnou hromadou.
27. Podle čl. 12.6 stanov Svazu vystoupí-li obec dle čl. 12.4 písm. a) ze svazku, je svazek povinen obci vrátit vložený majetek a majetek, který byl do svazku převeden dle privatizačního projektu, včetně technického zhodnocení na tomto majetku provedeném a majetek pořízený pro potřeby obce s jejím finančním příspěvem, avšak bez podílu na společném zařízení vodovodů a kanalizací, jehož seznam je uveden v příloze č. 2 stanov. Tento majetek je nedělitelný a zůstává majetkem svazku. Seznam společného majetku nelze rozšířit o další majetek bez souhlasu zastupitelstva obce, o jejíž majetek by se seznam rozšiřoval.
28. Podle čl. 12.7 stanov Svazu u místního infrastrukturního majetku, který byl vybudován a vložen do svazku v době členství obce ve svazku, musí obec provést při vystoupení ze svazku finanční vypořádání v závislosti na zdrojích, ze kterých bylo vodárenské nebo kanalizační zařízení vybudováno. Obec je povinna finančně vypořádat jen tu část, kterou na vybudování zařízení přispěl svazek nad podíl investičních prostředků příslušející obci dle vloženého majetku. V případě, že náklady na pořízení věci byly hrazeny z úvěru, uhradí vystupující obec i úroky z tohoto úvěru. Dále je obec povinna poukázat svazku finanční prostředky ve výši DPH, vyměřené v souvislosti s převodem místního infrastrukturního majetku.

29. Podle čl. 12.8 stanov Svazu je při vypořádání společného infrastrukturního majetku je povinna vystupující obec uhradit svazku zbývající část úvěru, jímž je tento majetek zatížen. Podíl obce bude vypočten takto: zůstatková hodnota úvěru včetně úroku se vydělí celkovým počtem obyvatel všech členských obcí svazku a tato částka se vynásobí počtem obyvatel vystupující obce.
30. Pokud jde o charakter vodohospodářského majetku, ve vztahu k němuž podle názoru správních orgánů již žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro vydání povolení k provozování vodovodu, tak mezi účastníky řízení není sporu o tom, že se jedná o místní infrastrukturní majetek, který byl předmětem dohody o převodu movitého majetku ze dne 30.12.1996.
31. Žalobce předně zpochybňuje závěr správních orgánů o tom, že Svaz pozbyl vlastnické právo k dotčenému vodohospodářskému majetku; pokud jde o námitku, že se žalovaný nevypořádal s řadou argumentů žalobce, tak v tom dává zdejší soud žalobci za pravdu. Argumentace žalovaného se v řadě ohledů s argumentací žalobce uplatněnou v odvolání nikterak nevyrovnává. Zdejší soud však má za to, že pokud jde o některé dílčí důvody, o něž se rozhodnutí správních orgánů opírají, je možné je věcně přezkoumat, aniž by bylo třeba věc žalovanému vracet pouze k podrobnému vypořádání všech dílčích odvolacích námitek žalobce bez dalšího; tyto námitky se totiž odvíjejí od nesouhlasu žalobce s tím, že došlo k navrácení předmětné části vodovodu obci Bítovčice do jejího vlastnictví. K tomuto závěru správních orgánů nic nebrání zdejšímu soudu se vyjádřit.
32. Krajský úřad ve svém rozhodnutí uvedl, že jedinou podmínkou podle čl. 12.6 stanov Svazu k navrácení majetku je vystoupení obce (osoby zúčastněné na řízení) ze Svazu dle čl. 12.4 stanov, což osoba zúčastněná na řízení splnila. Současně však ze stanov Svazu nevyplývá, jakým způsobem má být obci majetek vrácen; stanovy v čl. 12.4 předpokládají, že po vystoupení obce ze Svazu budou do jednoho měsíce uzavřeny smlouvy o finančním a majetkovém vypořádání, kde by měly být vzájemné majetkové i finanční závazky vypořádány. Podle krajského úřadu stanovy předpokládají, že Svaz vrátí obci majetek v rámci těchto smluv a že se tak stane brzy po vystoupení obce. Krajský úřad poznamenal, že ve stanovách je podmíněno finančním vypořádáním pouze navrácení místního infrastrukturního majetku, který byl vybudován a vložen do Svazu v době členství obce ve Svazu (podle čl. 12.7 stanov), což není posuzovaný případ. Svaz se podle krajského úřadu chová nezákonně, neboť nikdo nesmí těžit z protiprávního stavu, který vyvolal nebo nad kterým má kontrolu.
33. Rovněž žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že podmínkou pro vrácení majetku je vystoupení obce ze Svazu a že tuto podmínku osoba zúčastněná na řízení splnila, avšak ze čl. 12.4 stanov nevyplývá, jakým způsobem má ke vrácení majetku dojít; je zde sice předpoklad, že po vystoupení ze Svazu dojde do jednoho měsíce k uzavření smlouvy o finančním a majetkovém vypořádání, není zde však řečeno, že uzavření smlouvy je jediným výlučným způsobem, jak může ke vrácení majetku dojít.
34. K tomu zdejší soud uvádí, že otázka, zda k majetkovému vypořádání po vystoupení obce ze Svazu nedošlo z důvodů na straně Svazu, není pro věc rozhodná. Ostatně, právě to namítal již žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, ovšem žalovaný tuto argumentaci v napadeném rozhodnutí pominul.

35. Podstatné pro posouzení sporné právní otázky však podle zdejšího soudu je, zda k vypořádání majetku vůbec došlo a jaký je jeho výsledek, tedy komu náleží k dotčenému majetku vlastnické právo.
36. K tomu správní orgány předně vycházely z rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 10.5.2019, č.j. KUJI 36591/2019, jehož výrokem I. bylo rozhodnuto, že Svaz je povinen předat osobě zúčastněné na řízení do 3 dnů od právní moci rozhodnutí majetek, který je označený v přejímkovém listě připojeném jako příloha k dohodě o převodu majetku ze dne 30.12.1996; výrokem II. bylo poté stanoveno, že návrh osoby zúčastněné na řízení na určení vlastnického práva k věcem označeným jako majetek, který je označený v přejímkovém listě připojeném jako příloha k dohodě o převodu majetku ze dne 30.12.1996, se zamítá. I s odkazem na citované rozhodnutí ze dne 10.5.2019 žalovaný a krajský úřad dovodili, že specifikovaný místní infrastrukturní majetek předaný Svazu podle dohody ze dne 30.12.1996 mezi osobou zúčastněnou na řízení a Svazem je ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení (obce Bítovčice).
37. Podle krajského úřadu z výroku II. citovaného rozhodnutí ze dne 10.5.2019 neplyne, že by majetek neměl být ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení, nýbrž že o něm správní orgán nebude rozhodovat; tím, že Svaz osobě zúčastněné na řízení majetek fyzicky předá, může vlastnické právo nabýt, dle charakteru jednotlivých věcí podle krajského úřadu postačí i konkludentní projev vůle Svazu. Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí také dodal, že se v případě citovaného rozhodnutí ze dne 10.5.2019 nejedná o rozhodnutí o tom, že Svaz je vlastníkem uvedeného majetku, jak tvrdí žalobce ve svém odvolání, nýbrž že dotčený majetek je v „holém vlastnictví“ osoby zúčastněné na řízení a po vrácení Svazem získá osoba zúčastněná na řízení zpět vlastnictví plné.
38. Zdejší soud k tomu uvádí, v rozhodnutí ze dne 10.5.2019, č.j. KUJI 36591/2019, Krajský úřad Kraje Vysočina uvedl, že ze stanov Svazu nelze dovodit, že by vlastnictví majetku nabytého vkladem bylo na obce po vystoupení ze Svazu převedeno, resp. transformováno zpět v plné vlastnictví automaticky; ze stanov vyplývá povinnost žalobce tento majetek vrátit osobě zúčastněné na řízení, čímž bude obnoveno úplné vlastnické právo; kromě fyzického předání (vrácení) majetku bude, v závislosti na charakteru jednotlivých věcí z dané skupiny majetku, třeba ještě dalších právních jednání, na základě nichž se osoba zúčastněná na řízení opětovně stane plným vlastníkem tohoto majetku.
39. Citované rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 10.5.2019, č.j. KUJI 36591/2019, však bylo zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 20.7.2021, č.j. 31 A 103/2019-233. Zdejší soud v citovaném rozsudku dospěl k závěru, že výrok I. rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 10. 5. 2019, č.j. KUJI 36591/2019, je nezákonný z toho důvodu, že jím byla deklarována (nelze podle závěrů zdejšího soudu hovořit o konstitutivním výroku) povinnost Svazu předat ve výroku specifikovaný majetek, ačkoli do právní moci rozhodnutí o majetkovém vypořádání (které by naopak mělo znít na příkázání majetku do vlastnictví osoby zúčastněné na řízení) je vlastníkem majetku nadále Svaz. Jako vlastníkovu mu podle závěrů zdejšího soudu uvedených v citovaném rozsudku povinnost předat majetek třetí osobě (např. osobě zúčastněné na řízení) nemůže svědčit.
40. Podle rozsudku zdejšího soudu ze dne 20.7.2021, č.j. 31 A 103/2019-233, je sporu o nárok „...dle čl. 12.6 stanov žalobce ve vztahu k majetku uvedenému v přejímkovém listě č. 1/96 připojeném jako příloha k dohodě o převodu movitého majetku ze dne 30. 12. 1996 označeného jako „vodovodní řady v obci“.... Žalobce (Svaz) vznikl podpisem (veřejnoprávní) zakladatelské

smlouvy ze dne 2. 7. 1993, jako dobrovolný svazek obcí dle tehdy účinného zákona č. 367/1990 Sb., o obcích, ...Aplikací přechodného ustanovení § 151 odst. 4 zákona o obcích, které říká, že svazky obcí podle tohoto zákona jsou dobrovolné svazky obcí, které byly dobrovolnými svazky obcí ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona, je nutno dospět k závěru, že žalobce má povahu dobrovolného svazku obcí i ve smyslu nyní účinného zákona, konkrétně podle § 49 až § 53 zákona o obcích... Soud respektuje tento aspekt práva na samosprávu, kterou v této oblasti garantuje zákon o obcích, a připouští, že stanovy jako produkt vůle členů mohou i k úpravě způsobu vypořádání pro případ vystoupení obce ze svazku přistoupit různým způsobem. Jinými slovy řečeno obce mohou za účelem prosazování společných zájmů (v nynějším případě za účelem zajišťování zásobování vodou a odvádění a čištění odpadních vod) zřizovat dobrovolné svazky, případně přistupovat k již existujícím svazkům, přičemž nastavení pravidel jejich fungování je víceméně plně v jejich dispozici. Pokud stanovy upravují všechny obligatorní oblasti uvedené v § 50 odst. 2 zákona o obcích komplexním a úplným způsobem, nelze je dle soudu nad tuto úpravu dále doplňovat ani rozšiřovat. Tím by totiž došlo ke zpochybnění jednoznačně vyjádřené vůle jeho členů a k nepřípustnému zásahu do jejich práva na samosprávu. Mají-li ovšem stanovy představovat jediný rozhodný lex contractus (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. 28 Cdo 3122/2012), je nutné klást na ně vysoké obsahové nároky. Pokud by totiž byly v některých otázkách neúplné, resp. obsahovaly by mezeru, bylo by ji nutné překlenout za pomoci vnější právní úpravy – zejména s využitím analogie s institutem a principy soukromého práva. Obdobně by bylo nutné uvažovat i v případě, pokud by stanovy byly v některých otázkách nejasné či nejednoznačné, protože pak není možné presumovat jednoznačnou akceptaci konkrétního práva nebo povinnosti ze strany všech (popř. potřebné většiny) členů... V první řadě pravidla obsažená v čl. 12.6 až 12.8 je nutno chápat nikoliv jako přímé nároky obcí či svazku při ukončení členství, nýbrž jako (neúplný) mechanismus vypořádání majetkové účasti obce ve svazku. Konkrétní nároky tedy nelze dovozovat přímo z těchto pravidel, nýbrž až z provedeného vypořádání, které může mít formu smlouvy nebo rozhodnutí krajského úřadu. Dále z uvedeného plyne, že smlouva o vypořádání předpokládaná v čl. 12.4 písm. a) stanov je toliko jednou ze dvou forem vypořádání. Smlouva o vypořádání je velice komplexním právním jednáním, zahrnujícím celou škálu práv a povinností, přičemž neshoda i ohledně relativně marginální části závazku může vést k tomu, že smluvní jednání nepovedou k úspěšnému konci. V tu chvíli existuje jediná možnost, jak majetkovou účast vystupující obce na svazku vypořádat, a to je autoritativní rozhodnutí správního orgánu (žalovaného). Nelze přitom učinit závěr, že by se předložením návrhu smlouvy o vypořádání navrhovatel vyvázal z „povinností“ stanovených v čl. 12 a druhá strana by se nepřijetím návrhu dostala do prodlení. Často ostatně nebude možné jednoduše určit, že neúspěch jednání o uzavření smlouvy o vypořádání zavinila pouze jedna strana. Jelikož obsah smlouvy o vypořádání stanovy do detailů nekonkretizují (ostatně o vypořádání části majetku ani nehovoří), nemůže být obsah smlouvy o vypořádání koncipovaný jednou smluvní stranou vnucen druhé smluvní straně, a to ani cestou nahrazení projevu vůle rozhodnutím správního orgánu. Bylo by absurdní tvrdit, že ten, kdo předloží návrh smlouvy jako první (jakkoliv by smlouva byla pro druhou stranu zjevně nevýhodná), splní své závazky a druhá strana již nemá jinou možnost, než návrh akceptovat, neboť v opačném případě se dostává do prodlení. Z uvedeného plyne, že rozhodnutí žalovaného o vypořádání majetkové účasti obce na svazku má nutně konstitutivní povahu. Vypořádává totiž určitý majetek ve vlastnictví svazku tak, aby byl předán obci (tj. převedeno vlastnické právo na ni). Převest vlastnické právo přitom nelze jinak než konstitutivním výrokem ... Pokud by naopak měl žalovaný pouze deklaratorním výrokem rozhodovat o povinnosti žalobce převést na osobu zúčastněnou na řízení určitý majetek, nebyl

by takový výrok příliš účinný, neboť osoba zúčastněná na řízení by se převedení vlastnického práva nemusela domoci (výrok by bylo možné exekvovat pouze ukládáním pokut, nikoliv přímým vynucením splnění povinnosti). Především by však takový výrok neodpovídal shora popsanému charakteru rozhodovací činnosti žalovaného. Jeho úkolem totiž není pouze deklarovat povinnosti uvedené ve stanovách, nýbrž komplexně vypořádat majetkovou účast obce na svazku, a tím plně nahradit smlouvu o majetkovém (popř. finančním) vypořádání. Obsahem této smlouvy přitom bezesporu taktéž není toliko deklarace již existujících povinností, nýbrž konstituování nových práv a povinností, včetně převodu vlastnického práva ...“.

41. Zdejší soud dále v citovaném rozsudku uvedl, že zásadní otázkou je to, „...zda dohodou o převodu movitého majetku ze dne 30. 12. 1996 došlo k standardnímu převodu vlastnického práva k předmětnému majetku na žalobce, nebo si osoba zúčastněná na řízení zachovala tzv. holé vlastnictví, jak uvádí žalovaný, tj. došlo toliko k převedení dílčích práv k majetku (např. toliko právo majetek spravovat). V hodnocení této otázky se krajský soud plně ztotožňuje se žalobcem. V čl. II. dohody je uvedeno, že předmětem dohody je převod vlastnictví z majetku předávajícího do vlastnictví přebírajícího – žalobce. Dohoda zároveň obsahuje prohlášení žalobce, že daný majetek přijímá do svého výhradního vlastnictví. Samotná dohoda nikterak nenaznačuje, že by na žalobce byla převáděna pouze určitá práva. Vztahy osoby zúčastněné na řízení a žalobce jsou jistě specifické, nicméně z této specifčnosti nelze bez dalšího usuzovat, že by bylo úmyslem stran založit v českém právním řádu naprosto výjimečný institut tzv. holého vlastnictví. Pokud by o to smluvní strany usilovaly, jistě by alespoň takovou představu do předmětné dohody vtělily. To se ovšem nestalo ani náznakem. Jediná skutečnost, která se na první pohled dostává do konfliktu se zněním dohody, jež jednoznačně směřuje ke standardnímu převodu vlastnického práva, je obsah přejímkového listu (na němž nadto převzetí stvrzuje VODÁRENSKÁ AKCIOVÁ SPOLEČNOST, a.s. jakožto budoucí provozovatel, nikoliv žalobce), který hovoří o převodu správy majetku, resp. převodu majetku do správy. Krajský soud však má za to, že na základě této zmínky v příloze smlouvy, na kterou je odkazováno toliko pro účely specifikace převáděného majetku, nelze zcela popřít obsah předmětné dohody. Ta obsahuje naopak zcela standardní ustanovení o převodu vlastnického práva. Ostatně kdyby skutečně chtěly smluvní strany zachovat vlastnické právo osoby zúčastněné na řízení k předmětnému majetku, není vůbec zřejmé, proč by nepřistoupily k uzavření smlouvy nájemní či smlouvy o výpůjčce. Krajský soud ani nesdílí názor žalovaného, že by obsah dohody ze dne 30. 12. 1996 a její důsledky bylo možné interpretovat ve světle čl. 12.6 stanov. Stanovy zjevně počítají s nabýváním majetku do výlučného vlastnictví žalobce a nikterak nebrání tomu, aby žalobce takový majetek úplatně či bezúplatně nabyl přímo od členských obcí. Ze samotných stanov proto nelze dovozovat, že by žalobce od členských obcí mohl nabývat majetek toliko „neúplně“ se zachováním tzv. holého vlastnictví obcí. Opět lze konstatovat, že pokud by takový důsledek byl skutečně zamýšlen, byl by ve stanovách jednoznačně vyjádřen. Za takové vyjádření rozhodně nelze považovat pravidlo o vrácení majetku obci. Jak soud uvedl výše, jedná se toliko o pravidlo pro vypořádání majetkové účasti obce na žalobci v případě ukončení její účasti na žalobci. Termín „vrátit“ je použit pouze z důvodu, že se jedná o majetek, který byl na žalobce převeden právě od členské obce, a je tím tudíž zdůrazňován princip, že vypořádání neplní toliko účetní (finanční) účel, nýbrž že mají obce zájem na vrácení konkrétního majetku, neboť tento konkrétní majetek má pro ně zvláštní význam. Uvedený termín nijak nevypovídá o tom, jaký právní institut je k vrácení využit. Jak přitom soud uvedl výše, tímto právním institutem může být buďto smlouva o majetkovém vypořádání nebo konstitutivní rozhodnutí žalovaného o

vypořádání. Nejedná se přitom o jakkoliv nestandardní právní řešení (na rozdíl od institutu holého vlastnictví) ...“ (rozsudek zdejšího soudu ze dne 20.7.2021, č.j. 31 A 103/2019-233).

42. Z výše citovaného rozsudku tedy pro nyní posuzovanou věc plyne, že osoba zúčastněná na řízení v souvislosti se vstupem do Svazu na něj dohodou ze dne 30.12.1996 převedla své vlastnické právo, nicméně pouze tím, že ze Svazu vystoupila, toto vlastnické právo zpět nenabyla. Stejně tak jej nenabyla ani na základě rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 10.5.2019, č.j. KUJI 36591/2019, a rovněž ani předáním majetku Svazem dle protokolu ze dne 16.5.2019 sepsaného dle citovaného rozhodnutí ze dne 10.5.2019, č.j. KUJI 36591/2019. Tu zdejší soud poznamenává, že Svaz v protokolu ze dne 10.5.2019 uvedl, že je veden snahou formálně vyhovět výroku I. rozhodnutí ze dne 10.5.2019, č.j. KUJI 36591/2019, aniž by převáděl vlastnické právo k dotčenému majetku (a to ani konkludentně, ústně či jinak) nebo aniž by jakkoli uznával vlastnické právo osoby zúčastněné na řízení k jakémukoli majetku (což v protokolu několikrát zopakoval pro vyloučení všech pochybností). Z takového protokolu potom nelze dovozovat vůli Svazu převést vlastnické právo na osobu zúčastněnou na řízení, což by bylo podmínkou pro uzavření smlouvy o vypořádání; na tuto skutečnost ostatně upozorňoval již žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.
43. Pokud jde tedy o otázku naplnění podmínek pro zrušení povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace, správní orgány nemohly vycházet z předpokladu, že Svaz vlastnické právo k dotčenému vodohospodářskému majetku pozbyl. Takový závěr je předčasný a opírá se o důvody, které ve světle závěrů rozsudku zdejšího soudu ze dne 20.7.2021, č.j. 31 A 103/2019-233, neobstojí.
44. Pokud žalovaný rovněž vycházel z (dle slov žalovaného v napadeném rozhodnutí „dnes již procesně zrušeného“) usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13.12.2017, č.j. 72 Co 153/2017-650, ve věci sporu Svazu a městyse Luka nad Jihlavou, tak podle zdejšího soudu bude ke sporné otázce s ohledem na povahu vypořádání majetku po vystoupení obce Bítovčice ze Svazu relevantní závěr správního orgánu, nikoli civilního soudu.
45. Proto zdejší soud nepovažoval za potřebné usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 13.12.2017, č.j. 72 Co 153/2017-650, dokazovat, neboť jednak je citované usnesení součástí správního spisu a dále tento důkazní návrh žalobce v replice k vyjádření žalovaného vznesl právě v souvislosti s otázkou vlastnického práva k vodohospodářskému majetku. Ta je podle zdejšího soudu otázkou právní, nikoli skutkovou, na niž nadto nelze dát odpověď v nyní posuzované věci. Z obsahu napadeného rozhodnutí v této souvislosti dále plyne, že žalovaný mimo jiné i s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25.9.2018, č.j. 26 Cdo 4497/2017-337, kterým byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22.2.2017, č.j. 70 Co 104/2016-278, dovodil, že závěr vyslovený krajským úřadem je správný. K tomu zdejší soud uvádí, že sice není zjevné, o správnost jakého konkrétního závěru krajského úřadu se má jednat, nicméně uvedený rozsudek Nejvyššího soudu se týkal sporu statutárního města Jihlava a Vodárenské akciové společnosti, a.s. (žalobce v nyní posuzované věci) v civilním soudnictví. Z citovaného rozsudku Nejvyššího soudu plyne, že *„Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání, jehož přípustnost opřel o ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění před novelou provedenou zákonem č. 293/2013 Sb. (dále jen „o.s.ř.“), a odůvodnil tvrzením, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného práva, která v rozhodovací praxi dovolacího soudu nebyla dosud řešena, konkrétně otázky, zda po vstupu*

nabyvatele pronajaté věci do právního postavení pronajímatele splní nájemce povinnost platit nájemné i tím, že je uhradí původnímu pronajímateli (či jinému subjektu určenému dohodou s původním pronajímatelem). Zdůraznil, že ve smyslu § 680 odst. 2 obč. zák. nabytím vlastnictví vstupuje nabyvatel do právního postavení pronajímatele v jeho úplnosti, tj. stává se účastníkem nájemního vztahu se všemi jeho základními obsahovými atributy, a to včetně nároku na placení nájemného, splatného po tomto vstupu; podle § 663 obč. zák. patří totiž placení nájemného mezi pojmové znaky nájmu (v této souvislosti odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu z 31. října 1997, sp. zn. 2 Cdon 863/97, uveřejněné pod č. 11/97 časopisu Soudní judikatura, a z 23. července 2002, sp. zn. 26 Cdo 866/2002). Dodal, že důsledkem uvedené zákonné sukcese je tak mimo jiné přechod práva na nájemné za užívání pronajaté věci, jemuž odpovídá povinnost nájemce nájemné platit. Povinnost nájemce přitom směřuje vůči novému pronajímateli (nabyvateli), nikoliv vůči jeho právnímu předchůdci. Ve vztahu k němu již totiž nemá nájemce právní důvod plnit, a pokud tak činí, jde o plnění bez právního důvodu. Nájemce tedy nemá právo volby, zda bude platit nájemné nabyvateli nebo původnímu pronajímateli (k tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu z 30. srpna 2006, sp. zn. 26 Cdo 906/2005). Z toho dovozoval, že po změně vlastnictví pronajaté věci splní nájemce svou povinnost platit nájemné pouze tehdy, poskytne-li příslušnou platbu novému pronajímateli a nikoli zašle-li ji na bankovní účet původního pronajímatele či subjektu určenému dohodou nájemce s původním pronajímatelem (zde mimo jiné zmínil rozsudek Nejvyššího soudu z 19. června 2003, sp. zn. 25 Cdo 1526/2001). Dovolatel v dovolání – z důvodů tam podrobně rozvedených – vyjádřil nesouhlas s odvolacím soudem vysloveným názorem, že tento „závěr... by byl stejný, pokud by... dospěl k závěru, že právo hospodaření k předmětnému majetku měl v rozhodném období Svaz“...“. K tomu v citovaném rozsudku Nejvyšší soud uvedl, že „V posuzovaném případě nebyla zpochybněna správnost právního názoru, že v důsledku zániku členství ve Svazu ke dni 31. prosince 2012 vstoupil dovolatel od 1. ledna 2013 do právního postavení pronajímatele předmětného majetku, a to na základě analogické aplikace § 680 odst. 2 obč. zák. Dovolací soud proto z uvedeného právního názoru vychází. Součástí zjištěného (ničím nezpochybněného) skutkového stavu byla rovněž zjištění, že po vystoupení dovolatele ze Svazu nebyla doložena dohoda o finančním a majetkovém vypořádání mezi nimi, že naposledy se o výši ročního nájemného a splátek na něj dohodla žalovaná se Svazem dne 4. prosince 2012, že za rozhodné období žalovaná nájemné zaplatila (platbami z 8. ledna 2013, 24. ledna 2013, 8. února 2013, 21. února 2013 a 21. března 2013) podle této dohody v tam dohodnutých částkách a na tam specifikované účty a že přípisem ze dne 2. ledna 2013 jí dovolatel oznámil, že vystoupil ze Svazu, a požádal ji, aby alikvotní část nájemného, kterou jí upřesnil v přípisu ze dne 1. února 2013, platila jemu. S přihlédnutím ke shora citované judikatuře zastává dovolací soud názor, že na základě uvedených skutkových zjištění nelze – bez dalšího – uzavřít, že žalovaná jako nájemkyně předmětného majetku nemá na nájemném za rozhodné období žádný dluh. I po změně pronajímatele byla sice povinna platit dohodnuté nájemné (jeho alikvotní část) na bankovní účet pronajímatele. Napříště však již měla svoje platby směřovat (za naplnění předpokladů upravených v ustanovení § 680 odst. 2 obč. zák.) na účet nového pronajímatele (tj. dovolatele), nikoli na účet jeho právního předchůdce (viz odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 19. června 2006, sp. zn. 25 Cdo 1526/2001, uveřejněného pod C 2005 Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, na který dovolatel v dovolání rovněž poukázal).“ (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25.9.2018, č.j. 26 Cdo 4497/2017-337, zvýrazněno zdejším soudem). Argumentace žalovaného citovaným rozsudkem tak sice není zcela jasná, nicméně jistě se mýlí s podstatou nyní posuzované věci. Je totiž zřejmé, že Nejvyšší soud v řízení o dovolání vycházel ze skutečnosti, že statutární město Jihlava vstoupilo coby

nabyvatel majetku do právního postavení pronajímatele; otázka spornosti vlastnictví předmětného vodohospodářského majetku v řízení o dovolání vůbec nebyla vznesena.

46. Jak již bylo opakovaně judikováno, vypořádání majetkového podílu osoby zúčastněné na řízení představuje její nárok vycházející z právních vztahů založených na základě veřejného práva a vyplývající z veřejnoprávní smlouvy; o takovém nároku je příslušný rozhodnout v případě sporu správní orgán, nikoli soud v civilním řízení (§ 169 správního řádu, § 4 odst. 1 s.ř.s., srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19.4.2018, č.j. 10 As 213/2014-187, a ze dne 14.2.2018, č.j. 10 As 258/2017-176, č. 3725/2018 Sb. NSS, či usnesení zvláštního senátu ze dne 25.2.2016, č.j. Konf 10/2015-11, a ze dne 19.6.2018, č.j. Konf 9/2018-8). Zdejší soud dále již v dřívějších rozsudcích týkajících se problematiky vypořádání majetku Svazu opakovaně vyslovil, že úplná podoba (mechanismus) vypořádání majetkové účasti obce ve svazku ze stanov Svazu nevyplývá, a proto bude podstatný právě způsob vypořádání majetkové účasti vystoupivších obcí a Svazu, ať již dohodou stran, či správním orgánem řešícím spor z veřejnoprávní smlouvy; k postupu při vypořádání majetku Svazu zdejší soud odkazuje zejména na závěry rozsudku zdejšího soudu ze dne 29.8.2019, č.j. 29 A 54/2014-314, či ze dne 23.6.2021, č.j. 31 A 120/2019-404.
47. S ohledem na výše uvedené je bezpředmětné zabývat se dále otázkou ukončení provozní smlouvy ze strany osoby zúčastněné na řízení (obce Bítovčice) dne 11.4.2018. Zdejší soud pouze poukazuje na to, že ohledně této otázky nejsou závěry správních orgánů jasné ani v tom, na základě jakého právního jednání (zda odstoupení od smlouvy či výpovědi) mělo dojít k zániku práv a povinností z provozní smlouvy. Zdejší soud pouze poznamenává, že z písemnosti osoby zúčastněné na řízení ze dne 11.4.2018 plyne, že hodlala od provozní smlouvy odstoupit; stejně tak žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí v souvislosti s uvedenou písemností odkazoval na odstoupení od smlouvy a nikoli výpověď. Žalovaný také pominul argumentaci, kterou k tomu žalobce vznesl v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí (kupř. námitku, že pokud měl dle názoru krajského úřadu přejít majetek do vlastnictví osoby zúčastněné na řízení až na základě protokolu z května roku 2019, nemohla osoba zúčastněná na řízení v roce 2018 platně odstoupit ve vztahu k majetku, který v té době nevlastnila, nebyla stranou provozní smlouvy, nebyla v postavení pronajímatele a nepřislušelo jí nájemné); v této části je tak rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné. Tu je však podle zdejšího soudu třeba zdůraznit, že jde o námitky navazující na polemiku se závěrem, že vlastnické právo svědčilo osobě zúčastněné na řízení; tuto klíčovou otázku však žalovaný v dané fázi řízení posoudil nesprávně (nezákonně).
48. Pokud k tomu žalovaný ve vyjádření k žalobě upozorňuje, že rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7.5.2020, č. j. 7 As 404/2019-66, byla „rozšířena“ povinnost správních orgánů přezkoumávat platnost jednotlivých soukromoprávních titulů (a to provozní smlouvy, případně odstoupení od této smlouvy či její neplatnost) jako předběžnou otázku ve smyslu § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, tak tomu podle zdejšího soudu nelze přisvědčit, neboť „rozšíření“ povinnosti správního orgánu v tomto směru z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu neplyne. Správní orgány byly i před jeho vydáním (citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu se týkal posouzení výpovědi a odstoupení statutárního města Jihlava od provozní smlouvy uzavřené se Svazem) povinny tuto otázku posuzovat podle § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, pokud byla aplikace veřejnoprávní normy podmíněna existencí soukromoprávního oprávnění (tj. posoudit, zda dané oprávnění existuje, zda bylo učiněno právní jednání, které na něj má

vliv, atd.). Citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.5.2020, č.j. 7 As 404/2019-66, týkající se shodného žalobce a žalovaného jako v nyní posuzované věci, v tomto ohledu instruktivně předestírá hlediska, prostřednictvím kterých mají správní orgány eventuálně otázku ukončení provozní smlouvy přezkoumatelným způsobem posoudit.

49. Zdejší soud dále doplňuje, že pokud jde o otázku platnosti dohody o převodu hmotného majetku ze dne 30.12.1996, podepsané starostou obce Bítovčice, tak žalovaný uvedl, že potvrzuje názor krajského úřadu, že dohoda je neplatná, neboť nebyla odsouhlasena zastupitelstvem obce. Zdejší soud dává za pravdu žalobci, že jde o závěr, který z doposud zjištěného skutkového stavu neplyne. Závěr, že dohoda z roku 1996 nebyla schválena zastupitelstvem obce, tudíž není skutkově podložen; v této části je tak rozhodnutí nepřezkoumatelné. Bez ohledu na skutečnost, že uvedený závěr není skutkově podložen, jde o otázku předběžnou, která musí být vyřešena v řízení ve sporu z veřejnoprávní smlouvy za účelem komplexního majetkového vypořádání mezi Svazem a osobou zúčastněnou na řízení.
50. Pokud jde o důkazní návrhy, tak žalobce předně navrhoval dokazovat listinami obsaženými ve správním spisu; jeho obsahem však soud ve správním soudnictví nedokazuje, neboť je povinen z něj vycházet (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18.12.2018, č.j. 4 As 113/2018-39). Pokud jde o provozní smlouvu ze dne 17.12.1996, tak o její existenci ani pro věc rozhodných skutečnostech z ní plynoucích není mezi účastníky řízení sporu, proto zdejší soud neshledal důvod si ji od žalovaného vyžádat a dokazovat jejím obsahem. Totéž platí i pro zakladatelskou smlouvu Svazu.
51. Pokud jde o návrhy na dokazování rozsudky soudů, ty jsou zdejšímu soudu jednak známy z jeho úřední činnosti a nadto nejde o důkazní návrhy ke sporným skutkovým otázkám. Pokud žalobce v replice k vyjádření žalovaného navrhoval dokazovat odborným právním vyjádřením ze dne 24.2.2019, tak jelikož i tento důkazní návrh žalobce uplatnil v souvislosti s argumentací, že vlastníkem dotčeného majetku je Svaz, přitom však zdejší soud vycházel v této otázce z rozsudku ze dne 20.7.2021, č.j. 31 A 103/2019-233, nepovažoval za potřebné uvedeným dokumentem dokazovat; nadto má jít o „právní vyjádření“, tedy opět nikoli o důkaz k otázkám skutkovým.
52. Důvody, pro který žalobce podle správních orgánů nesplňuje podmínky pro vydání povolení k provozování výše specifikovaného vodohospodářského majetku, tudíž neobstojí, a to z podstatné míry již s ohledem na závěry rozsudku zdejšího soudu ze dne 20.7.2021, č.j. 31 A 103/2019-233; to vedlo zdejší soud ke zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a současně ke vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V něm je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozsudku.

V. Náklady řízení

53. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

54. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Dále šlo o náklady právního zastoupení spočívající v odměně zástupce za tři úkony právní služby po 3 100 Kč společně se třemi režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení, žaloba a replika; podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem DPH, byla k nákladům za právní zastoupení připočtena částka odpovídající DPH. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci částku 15 342 Kč, a to k rukám zástupce žalobce ve stanovené lhůtě.
55. Pokud jde o osobu zúčastněnou na řízení, ta nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady řízení vznikly. Soud ani neshledal žádný vážný důvod, pro který by měl osobě na řízení zúčastněné právo na náhradu jiných nákladů řízení přiznat (§ 60 odst. 5 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. února 2022

David Raus v.r.
předseda senátu